

Paní Sieglinde Vaňousová, za svobodna Beljanová, je samostatná, zručná a pracovitá paní s osobitými, různými názory. Letos oslaví 87. narozeniny. Narodila se v roce 1937 v Horní Řasnici na Frýdlantsku. Její rodiče nebyli původem Češi.

Maminka ve 13 letech přišla sem do Sudet pracovat u sedláků, tady kolem. U některých se měla dobře, u některých hůř, až potom našla dobré místo nahoře, v Libverdě, u Neumanů. Ti neměli děti, tak si ji vzali jako skoro jako za vlastní.

Tatka musel, i když byl Němec, ale státní občan český tak musel nastoupit vojenskou službu ale do české armády, no a musel být svobodný, takže maminku si nemohl vzít.

Jako malá byla Sieglinde raubířka, neplechý prováděla i se svými přáteli, dětmi z okolí, a byla za to často maminkou trestána.

Jednou taky za války máma přinesla domů potravinový lístky. A ony byly žlutý, růžový, modrý, zelený, takový hezký pastelový barvy. A já měla angínu, seděla jsem na gauči a mamka říká, na to nesmíš sahat, jinak budem celý měsíc o hladu. No to je jako když řekne vem si to, že jo. A máma šla k Reslům si říct o práci naproti. A já jsem je vzala, ty lístky, a udělala jsem z nich škrabošky. No samozřejmě máma šla hned do šuplíku, že půjde nakoupit. Lístky nikde. Kde jsou? Vytáhla. Tak začala brečet. Co teď? Tak šla na okres a tam jí řekli, teda je vidět, že to udělalo dítě. Tak jí dali nový.

Ve škole měla velmi dobrý prospěch, ale byly tu jisté okolnosti, kvůli kterým nemohla řádně studovat.

V pětačtyřicátém jsem do školy nesměla, protože jsem byla Němka. Tak jsem šla do školy až v šestačtyřicátém a znovu do první třídy. Ve čtrnácti jsem vycházela ze školy ze 6. třídy. Dali mi vybrat: horničinu, zedničinu, kovařinu. Já jsem si vybrala zedničinu.

Paní Vaňousová je velmi pilný člověk. Během svého života vystřídala mnoho zaměstnání. Pracovala třeba jako technická kreslička, účetní a šička.

Já jsem byla Ferda Mravenec, práce všeho druhu.

Nikdy se žádné manuální práce nebála, své pracovní zkušenosti využila i doma.

Okna jsem si vyměnila, fasády jsem si udělala, dole mýmu zeťovi a dceři jsem taky vyměnila okna a dělala omítky.

Paní Vaňousová měla dvě nemanželské děti s rakouským občanem, který v roce 1957 emigroval. Později měla ještě jedno dítě s panem Vaňousem, kterého si nakonec vzala.

My jsme byli kamarádi, my jsme se znali. Když se narodila Karlička, ta moje druhá dcera, tak mi řekl, že by si mě vzal i s těma dvěma dětma.

V životě překonala spoustu překážek, protože maminka jí už od mala učila nelpět na věcech.

Dostala vyplacený peníze ze Slovenska, ale mamince bylo šestnáct. Tak co s těma penězma? Tak je dala na knížku, no přišel Hitler a o peníze přišla. Potom zase šetřila celou válku, přišel konec války, vo peníze znovu přišla. Pak šetřila zas do třiapadesátého, v třiapadesátém byla

měna a zas přišla vo peníze a pak řekla: „Konec, nešetřím, co mám, sežeru, to mě nikdo neveme.“

A co paní Sieglinde Vaňousová vzkazuje dnešní generaci?

Aby každej dělal to, co umí, co může, protože nikdo nejsme dokonalej, a von snad život po nás nechce, abysme byli dokonalí, ale abysme ze sebe dali to nejlepší. To zkuste!